

๗๐๐

บทละครวิทยุ
เรื่อง "อุปาทานช่วยควาย"

บทประพันธ์ของ "คุณาวุฒ"

แสดงทางวิทยุกระจายเสียงกรมการทหารสื่อสาร

วันอาทิตย์ที่ 5 สิงหาคม 2499

สวัสดิ์ ท่านผู้ฟังที่รัก

การแสดงนาฏกรรมวิทยุ ของคณะกรรมการลีในคำวันนี้ นับว่าเป็นการ
แสดงในรายการพิเศษ ซึ่งจะได้นำเสนอเรื่อง "อุปาทานช่วยควาย" บทประพันธ์ของ
"คุณาวุฒ" ณ บัดนี้

(ดนตรี.....เป็นโน) *เสียงเพลง*

(เสียงกระแทกเป็นโนของคนที่ตีไม้ ตีค ๑ ลูก ๑ ลูก ๑ ลูก พร้อมกับเสียงจิ้งหรีดเพลง
ความเสียงเป็นโน ทว่าเสียงไปคนละทาง)

ปริยา (ตะโกนทาง ๑) จิ้ง จิ้ง แหม ปวดหัวเหลือเกิน หยุดเถอะ *จิ้งจอก - นก - ฟ้า - ฟ้า - ฟ้า - ฟ้า*

จิ้ง (เสียงเป็นโนหยุด)
ยาแก้ปวดหัวมีที่ เค้าไม่

ปริยา ไม่ต้องหรอก หยุดคิดเป็นโนมันแล้วที่ท้ายเอง ตีคเป็นบ้าเป็นหลังอยู่ได้ ทนกว่าจะตาย
อยู่แล้ว ไม่เห็นเป็นภาษา.....

จิ้ง อ้าว.....ทุฟฟังไม่ถึงเสียแล้ว ฟังใหม่ละคะ เมื่อคิดมันจะสูงไปหน่อย
ปริยา ไม่ต้อง ไม่ต้อง มาช่วยที่นั่นละเข็ญเสียนี้ดีกว่า เคี้ยวจะไม่ทัน ยิ่งต้องทำอะไรอยู่อีก
ทั้งหลายอย่าง

(เสียงปิกดาเป็นโน และเสียงตีเท้าเดินพร้อมกับครวญเพลงที่ต่างไว้เบา ๆ)

ปริยา โทนจิ้งว่าใช้ใครไปรับดอกไม้กับบุหงาสำหรับแจกเป็นของขวัญแก่คนน้ำ ป่านนี้ยังไม่เห็นเอามาอีก เอ้อ.....

จิ้ง ยุติกับกานดาละ เรายังมาไปเอง รอเดี๋ยวก็มา....ทำใจร้อนไปได้ อ้าว.....
ทำไมแคะตะเข็บออกเสียละคะ

ปริยา เออมันหลวมไปหน่อย ช่างร้านนี้เห็นจะต้องเลิกเสียที ไม่เคยได้สนใจเลย ไม่เชื่อหลวม
ก็ไหลตก จินยมน้อย เป็นยั้งจิ้งทุกที นี่จิ้ง...เธอขายเป็นตรงนั้นะ ที่แคะไว้เนี่ยะ ตัวนี้คง
ไรต์กับยาคกรอนเขา ที่จะลองดูครกนาคูอีกทีนี้ เฝ้านมันยังใจจะได้มีเวลาแก้มัน เคี้ยวที่จะต้อง
ไปร้านทำนมอีก.....ว่า...รอยแปด

จิ้ง ก็รูวารอยแปดแล้วแต่ทำไมคะ..?
(มีเสียงกรรไกรหนีบผ้าดัง กริบ ๆ ไปควายแล้วก็หยุด แล้วก็ถึงใหม่)

ปริยา ไม่แต่งแล้วจะทำยังงัยละ

จิ้ง *๑๕๐* กัด ไม่ทำยังงัย กออยู่ไปเลย ๆ แล้วนี้คุณสาทิศต้องยุ่งยั้งอีกหรือปล่าวคะ?

ปริยา ฝ่ายเจ้าบ่าวสบายจะตาย เขาไม่เหมือนเราหรอก มีชุดเคี้ยวคอกงาน ป่านนี้มีเอ้อละเหย
ไปแล้วหรือ เขาเขาก็มาใส่บาตร กับเพื่อน ๆ 2-3 คนที่ กลางวันก็มาไหว้พระพุทธรูปใหญ่ฝ่ายเรา
แล้วก็รอกัน เฝ้านมันได้บ่ง ฝ่ายเราสิ ต้องมาชุกนั้นเปลี่ยนมาชุกนี้ แล้วก็ไปชุกโน้น
โทนจะต้องเตรียมรับแขก เตรียมของแจก ก็มันรอยแปดจริง ๆ ที่แคะว่าเมื่อไรละ

จิว เลื้อ..... เป็นจิวไม่แต่งเค็ด เห็นอย่างงี้กลัวเสียแล้ว
 ปริยา ไม่แต่งแล้วจะทำยังงี้ละ ...ก็.....ก็เรารักเขาเนี่ย เราอยากรักเขาเองใช่ไหมละ ๗๗ ๗/๗๖
 จิว ก็ไม่ทำยังงี้..... ก็อยู่ไป ก็กลัว! ๗/๗๖ 76
 ปริยา พอ.....พอจิว พยายามหาคำตอบใหม่ๆ เสียบ้างเถอะ *
 (เสียงรลดจนตลกเกรงแรงหลายครั้ง อดูระยะไกล)
 ปริยา แหนะจิว โผล่ไปดูสิ ไครมากกกิ่งเรียก ยุทติภัยกันคามั่ง.....
 (เสียงผีเท้าเคิรออกไป แล้วพุกมาในระยะทาง)
 จิว ไม่ไรกะ คุณปกรณคะ แหนะ เขามาแล้ว (ตะโกน.....อยู่.....อยู่บนนั้นกะ
 คุณกรณ พี่ปริยก็อยู่ ขึ้นมาสิคะ) (เสียงธรรมชาติ)... นาคาคันเขี้ยวคะ ยังกะถูกใคร
 เลอะพะมาสนั่น
 (เสียงวิ่งขึ้นบรรไดโครมครามอย่างรีบร้อน)
 ปกรณ คุณปริยครับ (กระหึ่มกระหอบ) คุณปริยอยู่หรือเปล่า...?
 ปริยา อยู่คะ แหมยังกับวิ่งหนีโครมา เขามาสิคะ
 ปกรณ (เสียงผีเท้าวิ่งถลันเข้ามาแล้วหอบ).....คุณปริย.....
 จิว (หัวเราะ) เอยพุกไม่ออกกัน
 ปกรณ คุณปริย.....เออ....สาทิศ
 ปริยา (ตกใจ) อะ...อะไร สาทิศเป็นอะไรไปกะ
 ปกรณ เออ.....สาทิศ.....เออ.....นี่ผมจะพุกยังงี้ก็
 ปริย ไร ยังงี้กันนี้.....สาทิศเป็นอะไรไป...ทำไมคุณกรณไม่บอก
 ปกรณ สาทิศอยู่โรงพยาบาล หมอบอกไม่รอด
 ปริย (ร้องก๊ง) ค่าย ... เป็นอะไรกะ
 ปกรณ เออ...เป็นไอโรคที่ผู้หญิงเขารังเกียจกันนั้นแหละครับ ผมมอง ขึ้นสู่ฟ้านาคาถามจำไม่ได้
 สติและละเลือนหมดแล้วครับ.....อย่างชา.....คงไม่เกิน 5 ชั่วโมงข้างหน้า
 สาทิศได้รับเชื้ออย่างรุนแรงที่สุด
 ปริย (กึกพันอย่างระงับความรู้สึกก่อนจะพุกนิ่งสักระยะแล้วพุกเบาๆ) ได้รับเชื้ออย่างรุนแรง
 ที่สุด เชื้อโรคผู้หญิง สาทิศเป็นโรคผู้หญิง..... ๗๗ ๗/๗๖
 ปกรณ ผม.....ผมเสียใจควยที่เกิดเหตุการณ์อย่างไม่น่ามีกันขึ้นแบบนี้ มันรวดเร็วจนเรา
 ไม่อาจจะช่วยกันไว้ได้ทัน ผมเพิ่งรู้เมื่อเช้านี้แหละครับ ผมได้พยายามช่วยไว้อย่างเต็มที่
 เกิน แต่ไม่ไหว ต้องพาไปโรงพยาบาล เพราะเครื่องมือเครื่องใช้มันค่อยพร้อมเพียง
 หน่อย อย่าเสียใจกับคุณปริย.....มันสายเกินไปเสียแล้ว ที่เราจะแก้ไขไว้ได้ทัน
 ผมเป็นหมอ.....ผมรู้ดี.....
 ปริย พรงนี้.....พรงนี้.....(ร้องไห้สอออกมา)พรงนี้.....
 ปกรณ พรงนี้ไม่สำคัญ ไม่มีอะไรสำคัญเลยกับคุณปริย (ทอดระยะ) จิว....
 จิว (เสียงสั่น) ชา
 ปกรณ จิวช่วยคุณปริยไว้ควย.....การจะให้พักนอนเงียบๆ คุณปริยครับ พยายามหัก
 ใจเสียบ้าง คุณอย่าลืมว่า ยังมีผมอีกคนหนึ่ง ซึ่งเป็นมิตรที่ดีกับเธออยู่เสมอ ผมเขา

๑๗๓๗

[illegible]

ใจว่าคุณออกเสียใจไม่ได้ ถ้าจะร้องไห้ในวันนี้ให้มากก็ร้องเสียเถิด ทว่าพรุ่งนี้
คุณคงจะหยุดร้องไห้ แล้วหัวเราะได้....

ปรียา (สะอื้น) โธ่ กรณีคะ ก็....ก็ฉันไม่คิดเลย

ปกรณ เอาเถอะครับ วันนี้เรามาเพียงพูดเพื่งคิดอะไรกันว่าจะเป็นไปได้หรือเป็นไปไม่ได้
เลย คุณไปนอนร้องไห้ให้พอใจเสียเถิด เหมะจะกลับไปโรงพยาบาลก่อน... ยังไงก็
ขอให้เห็นหน้าที่สุดท้ายของชีวิต

ปรียา (ร้องไห้) ก็ฉันไปช่วยคะ ก็ฉันอยากเห็นหน้าที่นั้นด้วย

ปกรณ (เสียงแข็ง) ไม่ได้ คุณจะไปไม่ได้เป็นอันขาด คุณจะเห็นเขาสิ้นใจด้วยโรคร้าย
อัปรียาไม่ได้ คุณจะไม่มีความสุขตลอดชีวิต คุณจะทุเรศใจไปจนตาย เชื้อผมเถอะ
คุณอย่าไปดีกว่า ตอนค่ำวันนี้ เหมะจะมาหาคุณปรียาอีก....

ปรียา โธ่ ให้ฉันไปช่วยเถอะคะ ก็ฉันอยากเห็นเขาเป็นครั้งสุดท้าย

ปกรณ ไม่ได้....เชื้อผมซิ เหมะไม่ได้หวังร้ายต่อคุณปรียาเลยนี่นา เหมะไปละ....อย่าลืมว่า
ออกหน้าไว้.....

(เสียงฝีเท้า เสียงปรียาร้องไห้โธ่ และเสียงคนกรีดร้องที่เพิ่มขึ้น แล้วเสียงแผ่ว
เบาลง เสียงฝีเท้าเดินกลับไปกลับมาในห้องอย่างง่วงแล้วหยุดกึก)

ปรียา (กระเส้า) จันทน์ไม่ได้.....โธ่ จี๊ว จันทน์ต้องไปโรงพยาบาล
จี๊ว ไม่ได้คะ พี่ปรียาไปไม่ได้

ปรียา (โกลธ) ทำไม...จ

จี๊ว ก็....ก็คุณกรณสั่งไว้ไปไม่ได้ หนูไม่ยอมให้ไปหรอก

ปรียา จันทน์จะไป (เสียงฝีเท้ากระแทกโครม ๆ) จันทน์ไม่ได้

จี๊ว (วิ่งถลันเข้าขวางไว้) โธ่.... พี่ บอกว่าไปไม่ได้ ไปไม่ได้.....

ปรียา ปล่อยนะ ปล่อย (สะอื้น) พี่ใคร ๆ เป็นอะไรไปหมดคะ บ้า....บ้าเหลือเกิน
ทำไมจะไม่ให้ฉันไป ในเมื่อเรากำลังจะตาย ทำไมไม่ให้ฉันไปดูใจเข้าข้าง
พรุ่งนี้เราก็จะแต่งงานกันแล้ว จี๊ว.....บอกว่าปล่อย จันทน์อยากจะไปดูหน้าเขานัก
ว่าใจคนเสเพลจะเป็นยังไง โธ่.....

จี๊ว ไปไม่ได้คะ อีกเดี๋ยวคุณกรณก็มา พี่รอพี่สาวดีกว่าอย่าไปเห็นเลย มันคงไม่น่าดู
หรอก สำหรับหน้าคนเสเพลยังงี้

ปรียา (สะอื้น) งั้นจี๊วไปข้างนอก พี่อยากจะอยู่คนเดียว
จี๊ว อ้อ.....

ปรียา บอกให้ออกไป จันทน์อยู่คนเดียว อยู่คนเดียวก็ได้หรือ ออกไปซิ.....
จี๊ว แหม.....

(เสียงฝีเท้าเดินออกไป มีเสียงคนกรีดร้องเบาๆของปรียาพูด)

ปรียา สามี....สามี ในที่สุดชีวิตคุณก็จบลงอย่างง่ายดายเอง จันทน์เกือบไม่เชื่อเลย
ว่าคุณจะต้องสูญเสียลงด้วยเวลากระแทกหัวและด้วยโรคเสเพลชาติชั่วถึงเพียงนี้
ฉันคิดว่าคุณเป็นคนดี ฉันถึงได้รักคุณ ฉันคิดว่าคุณเป็นสุภาพบุรุษทุกกระเบียดนิ้ว
ฉันจึงได้ตกลงใจยอมแต่งงานกับคุณในวันพรุ่งนี้ พรุ่งนี้ก็จะถึงวันของเราแล้ว

สาทิศ...ฉันไม่คิดเลย อีกสองสามชั่วโมงเท่านั้น คุณก็จะจากฉันไป แต่ฉันไม่ได้
เห็นหน้าคุณเลย ไม่รู้ว่าเวลานี้คุณกำลังทรมานทรมานอยู่เพียงใด แต่....แต่คุณก็น่าจะตาย
ไ้แล้ว คุณไม่คิดถึงวันพรุ่งนี้ของเราเลยนะ

เห็นไหม...คูชิ นั้นชุกโสมบาครของฉัน สีม่วงอ่อนขลิบชมพู คุณบอกว่าชอบ
สีนี้ ฉันถึงได้เลือกแทนที่จะเลือกสีเสื้อคนกองอย่างที่คุณชอบ ฉันพยายามทำตามใจคุณเสมอ
เอวมันหลวมไปนิด ฉันก็กลัวว่าพรุ่งนี้ ฉันจะไม่สวยสมเป็นเจ้าสาวของคุณ นั้นชุกคร่น้ำ
ฉันกำลังจะลองมันอยู่อีกสักครั้งที่นี้ที่เดียว สีของมันขาวบริสุทธิ์ สมแก่เจ้าสาวของคุณ
แล้ว แต่คุณไม่คิดเลย...ไม่คิดสักนิดว่าคุณจะต้องตอบแทนเจ้าสาวบริสุทธิ์ของคุณอย่างไร

(เสียงคนครีหุค มีเสียงกริ่งกัง 2-3 ที ครึ่งกองขึ้น)

ปริยา (เสียงกระซิบหรือลั่น) จิว....คุณกรณโชไหม

จิว (ตะโกนตอบ) ไม่ใช่ค่ะ ยุพดีกับกานดาเอาดอกไม้กับบุหงามา

ปริยา (กระหึบเท้าควาครองไห้โฮ) เอาไป.....เอาไป อย่าเอามาให้เห็นนะ เอาไป
ให้พ้น....ฉันไม่ต้องการแล้ว จิว แกอย่าให้ใครเข้ามาในห้องนี้นะ ฉันจะอยู่คนเดียว

(เสียงฝีเท้าเดิน แล้วมีเสียงคนครีแผ่วขึ้นขณะปริยาพูด)

ปริยา อีก 2-3 ชั่วโมงข้างหน้า คุณก็คงจะสิ้นใจ....หมกลมหายใจครั้งสุดท้ายแล้วนอน
สงบนิ่ง หมกกรรมบอกว่าหน้าคุณงามจนจำไม่ได้ สติสตั้งก็เพื่อเจ้าไม่ใช่เป็นคุณ
เธอ....คุณกำลังจะตาย แล้วก็ตาย ร่างของคุณคงแข็งเย็นซีด นัยตาโพลนและ
ซีด.....แขนคุณ เท้าคุณ ทั้งร่างกายของคุณคงเหมือนทราอะไรสักอย่างหนึ่ง
พรินท ต่อจากนั้น เขาก็จะเอาผ้าขาวมาห่อมัดจนแน่นเปรี๊ยะ แล้วตราสังข์ คุณจะไม่ได้เห็น
โลกประหลาดลูกนี้อีกต่อไป.....สาทิศ เขาจะยกคุณเข้าไปวางไว้ในโรงสีเหล้า
แค้น ๆ แล้วยกฝาโลงขึ้นปิด....ปิดสนิท ศาคนสัปเทรจะหยิบตะปูขึ้นไปวางและ
ยกก้อนขึ้นกระหน่ำลงไป.....กระหน่ำมันลงไป.....

(เสียงค้อนย้ำตะปูในระยะไกลเป็นจังหวะ พร้อมกับเสียงพูดกันจึมจัมเป็น
เสียงผู้ชาย)

ปริยา (ร้องหวีดแล้วร้องไห้โฮ) สาทิศ....สาทิศ ฉันขอโทษที่ฉันทำผิด/ฉันทำผิด/
///ฉันทำผิด/ฉันทำผิด/ คุณอย่าไป/สาทิศ/// คุณจากฉันไปแล้ว
คุณเข้าไปอยู่ในโลงเสียแล้ว....(สะอื้นแล้วนิ่งอยู่ลึกลับ พูกลีเสียงกระเส่า)
อุปาทาน....อุปาทานจริง ๆ นั่นแหละ คุณยังไม่ตาย สาทิศ....ฉันก็มีอุปาทาน
ถึงคุณไม่ได้ อุปาทาน....ฉันมีอุปาทานไปเอง (ร้องโฮอีก แล้วเสียงเกาอึด
โครม เสียงตีเท้าวิ่ง เสียงฝี จิวร้องหวีดอย่างตกอกตกใจ)

(คนครีกระหึ่มขึ้นแล้วแผ่วเบาลง) * (หันมาทาง)

ปกรณ ~~ฉันนั้นแหละที่รักคุณ~~ ~~ฉันนั้นแหละ~~ ~~ฉันนั้นแหละ~~
~~ฉันนั้นแหละ~~ ~~ฉันนั้นแหละ~~

ปริยา (หัวเราะเบา ๆ) อ้วนขึ้นไหมคะ...หมอ

ปกรณ อ้วนขึ้น แจ่มใสขึ้น แล้วก็สวยขึ้น นึกกับเมื่อตอนคุณปริยาลมเจ็บลงใหม่ ๆ เป็นกอง

ปรียา คือนั่นถ้าไม่ไ้หม่อปกรณก็คงแย

ปกรณ อ้อ...หม่ออื่นก็คงเหมือนกันนั่นแหละ หมอคนไหนจะปล่อยให้คนไข้แย (หัวเราะ)

ปรียา แต่คุณพ่อบอกว่าคุณกรณเอาใจใส่ดีที่สุดนี่ละ หมอคนอื่นก็คงไม่เป็นอย่างนี้

ปกรณ (หัวเราะ) เพราะหม่ออื่น....เขาไม่.....ไม่หวังอย่างที่ผมหวัง อาจจะไม่เอาใจใส่ อย่างที่ผมเอาใจใส่ ตลอดเวลาคุณปรียาอย่าลืมว่าผมไม่เคยเปลี่ยนแปลงความตั้งใจของผมเลย

ปรียา แม่ (หัวเราะ) ยังหวังอีกหรือคะ คิดว่าล้มเสียแล้วอีก หวังรวมไปกับบุญคุณค่ายหรือเปล่า

ปกรณ เรื่องบุญคุณไม่มี เพราะเป็นความสมัครใจของผมจะทำเช่นนั้น (หัวเราะ) ที่จริงนี่ละ เพราะถึงเวลาแล้ว คุณปรียาเคยพูดกับผมไว้มั้ใจ เมื่อก่อนจะตัดสินใจ อ้อ คัก สิ้นใจแต่งงานกับสาทิสนะ ผมยังบอกคุณปรียาว่าผมไม่ได้เสียใจเลยในการที่คุณปรียาเลือกเอา สาทิศ เพราะในระหว่างผมกับสาทิศเราเป็นเพื่อนรักกันมาขนาดเสียสละให้กันและกันได้ เเต่ถ้าคนที่ผมปรียาเลือกเป็นคนอื่นนอกจากเราทั้งสองผมจะเสียใจหมด

ปรียา แล้วคิดกันต่อยังไงคะ

ปกรณ ลืมแล้วไซ้ไหม

ปรียา ไม่ลืมคะ แต่อยากจะทวนความทรงจำคุณกรณอีกสักหน่อย

ปกรณ ตอบผมว่ายังงี้ไซ้ไหมว่า ถ้าไม่มีสาทิศผมก็เป็นฝ่ายชนะ ไม่มีคนอื่นมารวมอยู่ในความหมายของคุณเลย แล้วผมยังเชื่อว่า ไอ้เจ้าสาทิสนี้ละ เกิดมาสาทิศทำลายความหวังของผมเท่านั้นเอง แย้มัน

ปรียา ตามจริง ๆ เอะ ตอนนั้นคุณกรณเสียใจบ้างไหม ทั้ง ๆ ที่สาทิศเป็นเพื่ ่อนรักของคุณกรณนั่นแหละ

ปกรณ มีหรือไม่เสียใจ แต่อย่างน้อยหรือมากเท่านั้นแหละ (หัวเราะ) คราวนี้คุณปรียาคงจะไม่ปฏิเสธ ผมอีก เพราะไม่มีใครอีกแล้ว คนแต่จะได้ พบชัยชนะเสียบ้าง คุณไม่สงสารหรือ ถ้าหากจะให้แท้ไปจนตลอดชีวิต

ปรียา อ้อ.....อ้อ คราวนี้ คราวนี้คิดว่าคุณกรณคงจะไม่เป็นแพ้อีกหรือคะ แต่.....คุณกรณต้องรอไปอีกสักหน่อยนะละ อย่างน้อยที่สุดก็ให้พ้นระยะนี้ไปเสียก่อน

ปกรณ คุณยังลืมสาทิศไม่ได้อีกหรือ

ปรียา มัน.....มันชอบกลละ บอกไม่ถูกหรอก

ปกรณ (เสียงขมขื่น) ผม.....ผมก็ยังไม่เป็นคนชนะที่เกียวกุไซ้ไหม ?

ปรียา (เสียงสั้น) ไร.....คุณกรณ คิดันไม่รูจะตอบคุณกรณว่ายังไงดี

ปกรณ อยาทรมานผมนักเลย คุณปรียา คุณน่าจะลืมสาทิศได้แล้ว ถ้าหากว่าเขาได้จากคุณไปค่าย ความเสเพลของเขาเช่นนั้น ถ้าเขาจากไปได้ อย่างที่ไม่สามารถจะหลีกเลี่ยงได้ ผมเห็นใจคุณถ้าจะต้องเสียใจจนไม่อาจจะลืมเขาได้จนตลอดชีวิต ผมไม่คิดเลยว่าสาทิศจะมีความประพฤติเช่นนี้ คุณน่าจะลืมเขาได้แล้ว คุณปรียาอ่อนแอเกินไป.....ก็หมายความว่าผมไม่เคยเป็นผู้ชนะตามเคย ไม่เคยไ้ชัยชนะเลยในชีวิต

ปรียา (ละอิ่น) ไช้.....คุณกรณคิดมากไปเอง เอะคะ ก็ฉันจะไม่ให้คุณกรณเป็นผู้แพ้
อีกต่อไปแล้ว ก็ฉันจะลืมเขา จะลืมความชั่วร้ายของ/เขา/ ให้เขาให้หมด นะคะ
อย่าทำหน้าอย่างนั้นสิ ไช้หน้าของคนชนะเลยสักนิด.....

ปกรณ (หัวเราะ)

(ดนตรีกระหึ่มแล้วแผ่วเบา)

(เสียงเพลงอวยพร เสียงแก้วเหล้า เสียงหัวเราะเฮฮาทั้งชายและหญิง พอเพลงจบ

จบก็ปรบมือกราวใหญ่ มีเสียงคนเมาสอกลแทรกมาด้วย) *

เล็ก ขอให้ปรียา ปกรณ จงอยู่ด้วยกันด้วยความสุข ถือไม่เท่ายอดทองกระบองยอด.....
เอ๋ยเพ็ชร.....ไชโย....โย

อุก เอ้าไชโย ไชโยแล้วต้องก้มชะหนอยชีวะ

เล็ก เอ๊ย.....วันนี้ใจเจ้าวามันก้มชะมัตถ์นั้กชะหวา.....

ปกรณ (อ้อแอ้) ต้องก้มเสียหน่อย เพื่อเป็นที่ระลึกในวันสุดท้ายใจละวะ ความเป็นโสดของฉัน
กำลังจะศูนย์สิ้นในวันนี้แล้วนี่แก

อุก เสียกายหรือ (หัวเราะ)

ปกรณ เสียกายจะแต่งทำไม มันถามนาคบชะมัตถ์ แต่งงานเสียกายมีหรือวะ

เล็ก กรณ ก้มให้มันพอประมาณะไวย้ พระเคี้ยวเจ้าสาวของแกเขาจะระอา อะไรวันแรก
แทนที่จะพบแกด้วยความสุขสดชื่นกลับโกล่กลืนเหล้าฟุ้ง เห็นคอแกออกนอกแกเสียแล้ว มันจะ
มากไปสักหน่อย

ปกรณ นา...ไม่มากหรอก ฉันขออนุญาตเขาแล้ว แกไม่ต้องห่วงหรอก เขาเข้าใจกันพอนะ

เกษ แล้วก็ปล่อยให้เจ้าสาวเขาเหงาอยู่ทางโน้น ไปเห็นไปเจอออกเอาใจเขาบ้าง นี่มันบ้าน
ของเรอนะจะ ไม่ใช่แต่งที่บ้านเขา เขาก็ล้วนแก่พวกเรாதังนั้น เขาไม่คอยรู้จักกับใคร
กวย

ปกรณ เอาน่า....ไม่เป็นไร ก้มดีกว่า เอ้า ก้ม ลาก่อนความเป็นโสดก้ม.....(เสียงแก้ว
เหล้ากระทบดังกริ๊ก) ไหน.....ขอเพลงอีกสักเพลงเดอะนะ เอาที่มันรอน ๆ สักหน่อย
มันคอยชุ่มชื่นใจหน่อย

..... เอาเพลง เพลง.....ขออีกเพลง

..... สวิงสุดเหวี่ยงไปเลย.....

(ดนตรีขึ้นมีร้องเพลงประกอบเป็นเพลงสนุกสนาน พอจบมีเสียงปรบมือ)

อุก อ้าว หมดบเสียแล้ว หมดกรณหมดบเสียแล้ว.....

เล็ก เอ๊ย..... อะไรเจ้าบ่าวพุ่มแล้วหรือ

อุก ยังไงยังงั้นละ เจ้าบ่าวทำไมเมื่อก่อนแซกโดนินว่า คุณปรียักรับ คุณปรียั หมดกรณ
หมดบเสียแล้ว

ปรียา อะไอะคะ

เล็ก หมดกรณพุ่มไปแล้ว ถ้าจะก้มมากไปหน่อย.....

ปรียา ไม่เป็นไรคะ ใครกรณมาช่วยพุ่มไปนอนหน่อยสิคะ

เกษ ไช้ บอกแล้วว่าไม่ควรจะก้มมาก

เล็ก ยังไง ๆ คุณปรียักำหนดว่ามันให้อยู่หมัดกวยนะกรับ อ้ายหมอนี่สำคัญนัก

บันทึก (ต่อจากหน้าที่ยี่สิบ) สาขา ภาคใต้ จังหวัดเชียงใหม่ สาขา
จังหวัด (รับรองให้โดยนางคนตาช้ำ คนครัวมดเจียง)

ปัทมา (กระซิบ) ช้าเอง...รีบๆ ฉันมาหาเธอ มาช่วยไถ่ขายไปเสิร์ฟด้วยโรคเงาเดี๋ยวนี้....

ป้าจ๋า ลากิจ ลากิจจริง ๆ นี่ พี่น้องจะ เรายุ้ย เรายุ้ย ไม่เห็นเธอ เอ๊ะ ตัวข้าทำไม
เป็นแบบนี้แบบนี้ ก็เพราะ (เสียงหัวเราะ) เรายุ้ย เรายุ้ย ลากิจ บอกลากิจ เรายุ้ย เรายุ้ย

(กระซิบ) จันอยู่ที่นี่ อยู่ใกล้เธอ นี่แหละ จันอยู่ใกล้ ๆ เธอตลอดเวลามาแล้ว
 จันรู้ เธอโกรธฉันมากใช่ไหม ฉันจบชีวิตฉันแล้วเธอเห็นไหม เห็นนะ นี่แหละฉันรักเธอ
 (น้ำเสียง)

บันทึก (๑๖๖) ไล้.....

คำว่า บินผู้ชนะเหนือชั้นบนดินในคราวละนี้ เขาบินเหยียดเหมือนสายฟ้าจริง ๆ นะ วิญญา
วจนมีลูกหลานมาเล่น เล่น นกน้อย ๆ ทั้ง ๆ ที่เขามองไปน้าวหัวใจคงจะยังไม่ตายเจ็บ
ความรู้อีกของฉันยังก็มรเคยไม่รู้จักขยขึ้น นกที่รัก โทนแรกก้าวเข้ามาข้างหน้าอีกที
เธอฮากูโชนะ ว่าโลกนี้ระบอบาคับแต่มีคนเราประหลาดกัน ถ้ามารู้ ถ้ามารู้
ถ้ามารู้ ถ้าเข้ามารู้

(เสียงน้ำพุตกกึก และกังหันน้ำที่ตลิ่งเวลา)

ศาสนิก ความดีความงามนี้ ความดีความงามนี้ออกผลประดุจนี้ ออกไป ผลิตไปตรง ๆ มันก็จะออกเอง
 นั้น นาน เปิดไฟ (เสียงลือถึงเกร็ก) ปรึ้มเต็มโพว่าห้องนี้มีแต่เครื่อง
 หมดบางของเพียบพร้อมทั้งนั้น เก็บเข้ามาอีกขาได้ดังเดอะไรเลย เก็บเข้ามา นริย ที่
 กลางที่เขี่ยขี้ในใจ ไลน์ หนีมันขึ้นมาเถะ หนีขึ้นมาแล้วก็เบี่ยงออก เอาเปิด.....
 ออกแรงนิด นาน..... เอะเป็นตลอดขาเล็ก ๆ 3 หลที่วางไว้กรักเบต้า เขี่ยสำลี
 ที่มันไว้ออก แล้วถีบมันขึ้น 1 ตลอด ลือดี ๆ ขาโพก วางมันไว้ตรงหน้ามัน
 นนะ ข้างปอนนั้นเขี่ยลือมา มันคงเริ่ม ข้ามมันแล้วใส่กันเข้า (เสียงแล้วกระเซียว
 ดังกรึก) แล้วมันตะโบเล็กสำหรับเอื่อยแหละ เอื่อยมันให้ขาดออกไป เอื่อยมัน

(เมืองเลื้อย ชลิต ๆ ถูกยกยวัก น้ำเป็นงปลาขดคักทั้งรัก)

[illegible]

เมืองหลวง : กรุงปักกิ่ง

17

[Faint handwritten notes at the bottom of the page]

சாதி

นะ เห็นไหม เห็นไหม มานี่ที่รัก นั่นแหละเชื้อโรคที่ปลุกเชื้อโรคเฉพาะโรคที่ว่า
นะ ทั้งจลลาก็เลี้ยว ขึ้นเงาถูกหมอบกบกรรเริงความด้วยตัววิธีไหนนี่ เขาโทษกันผิดกันว่า
เป็นมารักตามประสาหม่า ๆ ละโรคที่มันควรจะบอกก่อนแต่งงาน ขึ้นความด้วยวิธีไหนที่รัก เจอ
ได้แก่กันให้ขึ้นแล้ว รอยใจเรณามาก

ประวัติ

(๗๗) ร้องไห้โฮสุดเสียง) จมเต็มดวงแล้ว สาทิด ดูอะไร นี่มันใครมาปกครองแล้วหรือ
นี่ มันใครมาครองแล้วหรือ โดย...ดูภาพนี้...ภาพนี้ มันดูสวยงามเหลือเกิน
ดูภาพ...สวยงาม...ขบขัน...ข

(จนกระทั่งขึ้น และภายในสี่ปีจนกระทั่งไปเป็นภรรยาของเขา)

110

ปิ่น นามบุตรเมีย เฒ่า และปิ่นรักใจด้วย นามเป็นแม่ในใจ.....
 ปิ่นเมีย เฒ่า....ปิ่น.....

คุณวิเศษ เฟดเดอ

◎◎◎◎◎◎◎◎◎◎◎◎◎◎◎◎